

Arrest

nr. 186 157 van 27 april 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 23 juli 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 8 juni 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard en van de beslissing van dezelfde overheid van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 december 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 januari 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat G. LYS, die loco advocaat V. LURQUIN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoekende partij dient op 4 december 2009 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 17 maart 2009 wordt deze aanvraag door de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid ontvankelijk doch ongegrond verklaard. Op 22 april 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.3. De in punt 1.2. vermelde beslissingen worden op 21 mei 2012 bij arrest nr. 81 442 vernietigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.4. Op 8 juni 2012 wordt de aanvraag opnieuw ontvankelijk doch ongegrond verklaard door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde). Dit is de eerste bestreden beslissing, die op 27 juni 2012 aan verzoekende partij ter kennis wordt gebracht. De motieven van deze beslissing luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 04.12.2009 werd ingediend, en op 03.06.2010 werd aangevuld, door :

*B., A. (...) (R.R.: (...))
nationaliteit: Marokko
geboren te S. (...) op (...)1970
adres: (...)*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Reden(en):

Ter ondersteuning van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

Betrokkene beroept zich op het feit dat ze verblijft bij haar Belgische zus, Z. B. (...) en ook contact heeft met een nicht langs moeders zijde, mevrouw F. A. (...). Wat dit laatste element betreft; betrokkene geeft niet aan waarom het feit dat ze een nicht in België heeft, met wie ze contact heeft, een grond tot regularisatie zou zijn.

Dit werd dan ook niet haar voordeel werd weerhouden. De zus van betrokkene is in België sinds 1996. Betrokkene zou sinds 2002 in België verblijven. Ze heeft dus meer dan 15 jaar gescheiden geleefd van haar zus. Bovendien heeft betrokkene nooit legaal verblijf in België gehad, en is de gezinsband waar ze zich nu op beroept tot stand gekomen tijdens illegaal verblijf. Betrokkene heeft vanaf het begin van haar familiebezoek in België er dan ook rekening mee moeten houden dat ze zou moeten terugkeren naar haar land van herkomst. Het feit dat ze in 2006 plannen heeft gehad om te huwen, doet hier niets aan af. Ze kan zich bijgevolg niet dienstig beroepen op art. 8 EVRM, en is het feit dat ze familieleden heeft met de Belgische nationaliteit geen grond voor regularisatie.

Ook stelt betrokkene dat ze als een tweede moeder zorg draagt over de vier kinderen van haar zus, waaronder een zwaar gehandicapt kind. Echter, dit element is geen grond voor regularisatie, daar betrokkene geen medisch attest voorlegt waaruit blijkt dat het gehandicapte kind van haar zus mantelzorg zou nodig hebben. Indien dit echter toch zou blijken, kan mevrouw Z. B. (...) een beroep doen op diverse diensten die thuisverpleging aanbieden. Ook voor de opvang van haar kinderen kan mevrouw Z. B. (...) een beroep doen op diverse diensten.

Wat de lokale verankering van betrokkene betreft - ze zou goed Frans spreken, ze is werkbereid, heeft sociale en familiale banden, en ze legt getuigenverklaringen en een huwelijksverklaring uit 2006 voor- dient er opgemerkt te worden dat dit geen grond tot regularisatie kan vormen. Betrokkene zou sinds

2002 in België verblijven. Echter, zij heeft pas op 23.07.2008 haar eerste verblijfsaanvraag, op grond van art. 9bis, ingediend.

Ze had op 15.11.2005 een bevel gekregen om het grondgebied te verlaten, alsook op 14.04.2009. Betrokkene heeft hier geen gevolg aan gegeven. Ze heeft zich dus bewust genesteld in illegaal verblijf, zodat de integratie waar ze zich op beroept aan haar zelf toe te schrijven is.

Bijgevolg verzoek ik u door afgifte van het model van bijlage 13 van het K.B. van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. van 27 oktober 1981), zoals ingevoegd bij het K.B. van 22 november 1996 (B.S. van 6 december 1996) en gewijzigd door het K.B. van 22 juli 2008 (B.S. van 29 augustus 2008), aan de betrokkene kennis te geven van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en asielbeleid waarbij haar bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

Reden van de maatregel:

□ De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art. 7, al 1,1° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig paspoort en of visum."

1.5. Op 27 juni 2012 wordt aan de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten – Model B afgeleverd (bijlage 13). Dit is de tweede bestreden beslissing, waarvan de motieven als volgt luiden:

"In uitvoering van de beslissing van de Staatsecretaris van Asiel, Migratie en Maatschappelijke Integratie (1) of de gemachtigde (2) meegedeeld op 08/06/2012

wordt aan genaamde B. A. (...)

geboren te S. O. (...) / Marokko op (...) 1970

van marocaine nationaliteit, het bevel gegeven om uiterlijk op 27/07/12 (30 dagen), het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van Denemarken, Duitsland, Finland, Frankrijk, Griekenland, IJsland, Italië, Zwitserland, Luxemburg, Nederland, Noorwegen, Oostenrijk, Portugal, Spanje, Zweden, Tsjechië, Estland, Letland, Litouwen, Hongarije, Malta, Polen, Switserland, Slovenië, Slovaakse en Liechtenstein (3), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven (4).

REDEN VAN DE BESLISSING(3):

De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art 7 al 1,1 van de Wet van 15/12/1980). Niet in het bezit van een geldig paspoort en of visum.

Indien dit bevel niet opgevolgd wordt, loopt hij gevaar, onverminderd rechtsvervolging overeenkomstig artikel 75 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, naar de grens te worden geleid en te dien einde te worden opgesloten gedurende de periode die strikt noodzakelijk is voor de uitvoering van de maatregel overeenkomstig artikel 27 van dezelfde wet."

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verwerende partij om de kosten van het geding te haren laste te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel, dat is gericht tegen de eerste bestreden beslissing, haalt de verzoekende partij de schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, in samenhang het zorgvuldigheidsbeginsel en de formele motiveringsplicht, zoals bepaald in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Het eerste middel wordt in het verzoekschrift weergegeven als volgt:

"1. De regelgeving

Artikel 9 bis, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt : "In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. (...)"

Noch de buitengewone omstandigheden, noch de elementen die nodig zijn om een aanvraag gegrond te verklaren worden verduidelijkt in de wet.

Uit de praktijk en de rechtspraak van de Raad van State en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt echter dat de buitengewone omstandigheden die omstandigheden zijn die het voor de betrokkene zeer moeilijk tot onmogelijk maken om naar de bevoegde Belgische diplomatieke post te gaan om een recht op verblijf aan te vragen conform het artikel 9, al. 2 van de Vreemdelingenwet (bv. R.v.St. 27 oktober 2004, nr. 136.791, Rev. Dr. Etr. 2004, 593.).

Om de grond van de aanvraag te bewijzen dient de mate van integratie aangetoond te worden, zo blijkt uit dezelfde bronnen. (bv. R.v.St. 6 april 1998, nr. 73.000, A.P.M. 1998, 79; R.v.St. 9 april 2002, nr. 105.430, Rev. dr. étr. 2002, 263; R.v.St. 21 februari 2008, nr. 179.935, T. Vreemd. 2008, 204)

In dit arrest lezen we o.a. het volgende: "dat niet in redelijkheid kon worden ingezien hoe uit het simpele feit dat de maatschappelijke integratie van de verzoekende partij zich ontwikkelde gedurende de duur van de asielprocedure kan worden afgeleid dat deze integratie onvoldoende is om de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9, derde lid, van de Vreemdelingenwet ongegrond te verklaren".

Op 09.12.2009 vatte de Raad van State in het arrest waarnaar de bestreden beslissing verwijst dit nog als volgt samen :

Dat vooreerst diende nagegaan of het buitengewone karakter van de door de vreemdeling aangevoerde omstandigheden om zijn aanvraag in België in te dienen aanvaardbaar was en vervolgens, indien de aanvraag ontvankelijk is, of de door de betrokkene aangevoerde redenen om een verblijfsmachtiging van meer dan drie maanden te bekomen gegrond zijn; dat de vreemdeling in zijn aanvraag klaar en duidelijk dient te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen; dat hij dient aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen; dat uit zijn uiteenzetting duidelijk dient te blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat; dat als typische buitengewone omstandigheden onder meer konden worden aangevoerd, weliswaar naargelang de concrete omstandigheden van de zaak: de situatie van oorlog of burgeroorlog in het land van herkomst, de afwezigheid aldaar van een Belgische diplomatieke of consulaire post, vervolging in het land van herkomst; moeilijkheden om een paspoort of reistitel te bekomen, ernstige ziekte enz; dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend."

(eigen onderlijning in citaten)

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen. (R.v.St. 11 juni 2002, nr. 101.624.)

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. (R.v.V. 22 december 2009, nr. 36.480)

Artikel 62, Iste lid van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980 schrijft voor dat de administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

Artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen bepaalt dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die ten grondslag liggen aan die beslissing, en dat de gegeven motivering afdoende dient te zijn.

2. Bespreking in concreto

De bestreden beslissing verklaart het verzoek ontvankelijk doch ongegrond.

Gezien de bovenvermelde omschrijving van 'buitengewone omstandigheden' en 'grond' van een aanvraag op basis van het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, betekent dit dat er door de Dienst Vreemdelingenzaken aanvaard wordt dat het voor verzoekster bijzonder moeilijk of onmogelijk is om naar haar land van oorsprong terug te keren, maar dat gesteld wordt dat verzoekster haar integratie onvoldoende zou hebben aangetoond.

De bestreden beslissing wordt o.m. als volgt gemotiveerd :

"Betrokkene beroept zich op het feit dat ze verblijft bij haar Belgische zus, Z. B. (...) en ook contact heeft met een nicht langs moeders zijde, mevrouw F. A. (...). Wat dit laatste element betreft; betrokkene geeft niet aan waarom het feit dat ze een nicht in België heeft, met wie ze contact heeft, een grond tot

regularisatie zou zijn. Dit werd dan ook niet haar voordeel werd weerhouden. De zus van betrokkene is in België sinds 1996. Betrokkene zou sinds 2002 in België verblijven. Ze heeft dus meer dan 15 jaar gescheiden geleefd van haar zus. Bovendien heeft betrokkene nooit legaal verblijf in België gehad, en is de gezinsband waar ze zich nu op beroep tot stand gekomen tijdens illegaal verblijf. Betrokkene heeft vanaf het begin van haar familiebezoek in België er dan ook rekening mee moeten houden dat ze zou moeten terugkeren naar haar land van herkomst. Het feit dat ze in 2006 plannen heeft gehad om te huwen, doet hier niets aan af. Ze kan zich bijgevolg niet dienstig beroepen op art. 8 EVRM en is het feit dat ze familieleden heeft met de Belgische nationaliteit geen grond voor regularisatie

Wat de lokale verankering van betrokkene betreft- ze zou goed Frans spreken, ze is werkbereid, heeft sociale en familiale banden, en ze legt getuigenverklaringen en een huwelijksverklaring uit 2006 voor- dient er opgemerkt te worden dat dit geen grond tot regularisatie kan vormen. Betrokkene zou sinds 2002 in België verblijven."

De motivering is intern tegenstrijdig : enerzijds blijkt uit de beslissing dat er inderdaad sprake is van buitengewone omstandigheden aangezien de aanvraag ontvankelijk wordt verklaard, anderzijds stelt de beslissing dat een goede integratie en de aanwezigheid van familieleden met de Belgische nationaliteit onvoldoende is, waarna de aanvraag ongegrond wordt verklaard zonder diezelfde buitengewone omstandigheden zelfs maar te bespreken. Deze motivering is tegenstrijdig. Waarom is de aanvraag immers ontvankelijk?

Een tegenstrijdige motivatie staat gelijk aan geen motivatie. De formele motiveringsverplichting is dan ook geschonden.

Wat betreft de grond van de aanvraag worden de elementen m.b.t. de integratie genegeerd. Dit vormt een onzorgvuldige behandeling van het dossier.

Het geheel maakt dat ook het artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet geschonden is."

3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestuurshandeling ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet op afdoende wijze het determinerend motief aangeven op grond waarvan zij is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9bis, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de Minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)"

De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet bevat geen criteria waaraan de aanvraag om machtiging tot verblijf moet voldoen om gegrond te worden verklaard noch criteria die ertoe leiden de aanvraag ongegrond te verklaren (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651). Met

betrekking tot de gegrondheid van de aanvraag, met name of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, beschikt de staatssecretaris bijgevolg over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Bijgevolg dient de motivering in feite om afdoende te zijn te voldoen aan artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde heeft gemotiveerd waarom hij de elementen die de verzoekende partij heeft aangehaald om de gegrondheid van haar aanvraag aan te tonen niet weerhoudt. Hij zet hierbij uiteen dat de verzoekende partij zich beroept op de instructie van 19 juli 2009, doch dat deze instructie werd vernietigd door de Raad van State. Verder wordt in de eerste bestreden beslissing uiteengezet waarom het feit dat de verzoekende partij familieleden heeft met de Belgische nationaliteit, het feit dat zij als een tweede moeder zorg draagt voor de vier kinderen van haar zus, waaronder een zwaar gehandicapt kind en haar lokale verankering in België geen grond voor regularisatie vormen. Eveneens wordt gemotiveerd waarom verzoekende partij zich niet dienstig kan beroepen op artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Verzoekende partij merkt op dat de aanvraag om verblijfsmachtiging ongegrond wordt verklaard, hetgeen impliceert dat buitengewone omstandigheden worden weerhouden, zonder dat echter wordt gemotiveerd waarom de aanvraag dan ontvankelijk werd verklaard. De gemachtigde diende volgens verzoekende partij te motiveren waarom er buitengewone omstandigheden werden weerhouden. De Raad merkt op dat het volstaat dat in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd waarom de door verzoekster aangehaalde elementen niet als grond voor regularisatie kunnen worden aanvaard. De Raad benadrukt dat de buitengewone omstandigheden waarvan sprake is in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet niet mogen worden verward met de argumenten die ten gronde kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. Het betreft omstandigheden die een tijdelijke terugkeer naar van de vreemdeling naar het land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag om machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken (RvS 9 december 2009, nr. 198.769, punt 3.3.3). De verzoekende partij dient deze omstandigheden voldoende duidelijk en precies aan te geven in haar aanvraag om verblijfsmachtiging. Het feit dat in casu werd aanvaard dat er sprake is van dergelijke omstandigheden, verantwoordt bijgevolg waarom wordt aanvaard dat verzoekende partij haar aanvraag om verblijfsmachtiging heeft ingediend in België en niet vanuit het buitenland. Het aanvaarden van buitengewone omstandigheden betekent echter niet dat de aanvraag om verblijfsmachtiging automatisch gegrond is.

In casu werd de aanvraag om verblijfsmachtiging ongegrond verklaard, en werd uiteengezet waarom de door verzoekende partij in haar aanvraag aangehaalde redenen niet kunnen worden aanvaard als grond voor regularisatie. Evenmin kan uit het arrest van de Raad van State, waaruit de verzoekende partij citeert, worden afgeleid dat wanneer de gemachtigde de aanvraag ontvankelijk heeft verklaard hij niet langer nog een afzonderlijk onderzoek over de gegrondheid van de aanvraag moet doen. Het voormeld arrest van de Raad van State beklemtoont juist het belang van het dubbel onderzoek van een aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en de discretionaire bevoegdheid van de gemachtigde. Een schending van de formele motiveringsplicht blijkt derhalve niet.

De inhoudelijke kritiek die verzoekende partij levert op de eerste bestreden beslissing, dient te worden onderzocht in het licht van de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

3.3. De verzoekende partij betoogt dat de gemachtigde geen rekening heeft gehouden met de elementen inzake haar integratie in België. In die zin heeft de gemachtigde onzorgvuldig gehandeld.

De Raad kan enkel vaststellen dat verzoekende partij met deze kritiek totaal voorbijgaat aan hetgeen dienaangaande wordt gemotiveerd in de eerste bestreden beslissing. De gemachtigde stelt immers het volgende: *“Wat de lokale verankering van betrokkene betreft - ze zou goed Frans spreken, ze is werkbereid, heeft sociale en familiale banden, en ze legt getuigenverklaringen en een huwelijksverklaring uit 2006 voor- dient er opgemerkt te worden dat dit geen grond tot regularisatie kan vormen. Betrokkene zou sinds 2002 in België verblijven. Echter, zij heeft pas op 23.07.2008 haar eerste verblijfsaanvraag, op grond van art. 9bis, ingediend. Ze had op 15.11.2005 een bevel gekregen om het grondgebied te verlaten, alsook op 14.04.2009. Betrokkene heeft hier geen gevolg aan gegeven. Ze heeft zich dus bewust genesteld in illegaal verblijf, zodat de integratie waar ze zich op beroept aan haar zelf toe te schrijven is.”*

Uit de bestreden beslissing blijkt derhalve dat de gemachtigde wel degelijk rekening heeft gehouden met de aangevoerde elementen met betrekking tot de integratie van de verzoekende partij in België, met name het feit dat zij goed Frans zou spreken, werkbereid is en hier sociale en familiale banden heeft, hetgeen zij staft met getuigenverklaringen en een huwelijksverklaring. De gemachtigde is echter tot de vaststelling gekomen dat de lokale verankering van verzoekende partij, met andere woorden haar integratie in België, geen grond tot regularisatie kan vormen. De kritiek van de verzoekende partij, die geen steun vindt in de bestreden beslissing, is dan ook niet dienstig. Volledigheidshalve dient nog te worden benadrukt dat artikel 9bis van de Vreemdelingenwet geen bepaling bevat die het bestuur verplicht om steeds een machtiging tot verblijf toe te kennen indien de door de aanvrager aangevoerde elementen van lokale verankering bewezen zijn (RvS 27 september 2016, nr. 235.858).

Verzoekende partij toont middels haar betoog niet aan dat de gemachtigde de bestreden beslissing niet zorgvuldig heeft voorbereid. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond. Evenmin wordt aangetoond dat de bestreden beslissing een schending inhoudt van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Het eerste middel is ongegrond.

3.4. In een tweede middel, dat eveneens is gericht tegen de eerste bestreden beslissing, wordt de schending aangehaald van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, in samenhang met het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel, het vertrouwensbeginsel en de materiële motiveringsplicht.

Het tweede middel wordt in het verzoekschrift weergegeven als volgt:

“1. De regelgeving

“Vooreerst dient te worden vastgesteld dat de verwerende partij wat betreft de gegrondheid van de aanvraag gebruik maakt van de criteria van de instructie. Dit wordt niet betwist door de verwerende partij. De Raad stelt vast dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij de beoordeling van de gegrondheid van de aanvraag beschikt over een zeer ruime appreciatiebevoegdheid. Anders dan bij de ontvankelijkheid van de aanvraag heeft de wetgever hier geen wettelijke criteria vooropgesteld waaraan de aanvraag moet voldoen om gegrond te worden verklaard. Een ruime discretionaire bevoegdheid betekent echter niet dat de verwerende partij willekeur mag hanteren. Door binnen het kader van zijn discretionaire bevoegdheid de elementen die vooropgesteld waren in de vernietigde instructie te hernemen a/s ware het nieuwe criteria voor een beoordeling ten gronde van de regularisatieaanvraag, kan aan de verwerende partij geen willekeur worden verweten. De nieuwe gehanteerde criteria hebben geen betrekking op de invulling van het begrip "buitengewone omstandigheden" maar worden louter gehanteerd bij een beoordeling over de grond van de zaak. Aldus lijkt het niet kennelijk onredelijk noch onwettig van de verwerende partij om toepassing te maken van de criteria van de instructie van 19 juli 2009.” (R.v.V. 24 januari 2011, nr. 54.836)

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen. (Zie ook R.v.St. 11 juni 2002, nr. 101.624.)

“Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat

de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken." (R.v.V. 22 december 2009, nr. 36.480)

"Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het teaan alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt. (R.v.St. 20 september 1999, nr. 82.301).

"De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624)." (R.v.V. 28 mei 2009, nr. 28.074)

Het rechtszekerheidsbeginsel houdt in dat de overheid gedane toezeggingen, uittalingen of gewekt vertrouwen niet beschamen mag. (A. MAST, J. DU JARDIN, M. VAN DAMME, J. VAN DE LANOTTE, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Antwerpen, Kluwer Rechtswetenschappen, 1999, 53-54) Uit het vertrouwensbeginsel volgt dat de door de overheid opgewekte de rechtvaardigde verwachtingen van de burger in de regel moeten worden gehonoreerd. (Cgvs. 14 juni 1999, A.C. 1999, nr. 352; 17 mei 1999, A.C. 1999, nr. 285)

(eigen onderlijning in citaten)

2. Bespreking in concreto

De instructie d.d. 19.07.2009 stelt in het critérium 2.8 A, waarop verzoekster zich heeft beroepen, naast de duurzame lokale verankering, de volgende voorwaarden voor de regularisatie van het verblijf :

"De vreemdeling die voorafgaand aan zijn aanvraag een langdurig ononderbroken verblijf in België heeft dat minimum 5 jaar bedraagt en die voor 18 maart 2008 (de datum van het regeerakkoord) gedurende een periode een wettig verblijf in België heeft gehad (waarbij elk verblijf in aanmerking komt dat gedekt wordt door een wettelijk afgegeven verblijfsdocument, behalve een toeristenvisum) of die voor die datum geloofwaardige pogingen heeft ondernomen om in België een wettig verblijf te bekomen."

Zowel de bijzondere omstandigheden als de duurzame lokale verankering van verzoekster worden door de Dienst Vreemdelingenzaken aanvaard.

De verwerende partij stelt in de bestreden beslissing over die instructies echter het volgende :

"ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9,3 en 9 Bis van de Vw. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State. (...) Bijgevolg zijn de criteria van deze instructies niet meer van toepassing ".

De instructies werden reeds in 2009 vernietigd en de Dienst Vreemdelingenzaken heeft zich er nadien nog gedurende lange tijd op beroepen om beslissingen te motiveren. We lezen sinds lang in beslissingen het volgende : "Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 17 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen."

Verzoekster wijst tevens op de resultaten van het zogenaamde 'opvolgingscomité regularisatie', waarin overleg gepleegd wordt tussen het middenveld en de Dienst Vreemdelingenzaken, waar systematisch de toepassing van de instructies besproken werd. 1

Van dit opvolgingscomité komen we ook het volgende te weten :

"Sinds november 2011 heeft de Dienst Vreemdelingenzaken de motiveringen gewijzigd van negatieve beslissingen over een regularisatie-aanvraag (artikel 9bis Vreemdelingenwet). In negatieve beslissingen staat voortaan dat de criteria van de instructie van 19/7/2009 niet meer van toepassing zijn, aangezien deze instructie vernietigd werd door de Raad van State (RvSt arrest 198.769 van 9/12/2009, en RvSt arrest nr. 215.571 van 5/10/2011). Nochtans bevestigen zowel kabinet De Block als directie van DVZ nu dat de criteria van de instructie nog steeds gelden voor wie eraan voldoet. Het afgesproken beleid wordt uitgevoerd tot wanneer een nieuw regularisatiebeleid wordt bekend gemaakt".

Volgens het arrest van de Raad van State van 5 oktober 2011 mogen de DVZ en de staatssecretaris geen bindende voorwaarden (in de zin van dwingend toe te passen regels) toevoegen aan artikel 9bis Vw. De DVZ en de staatssecretaris hebben ten gronde een discretionaire bevoegdheid om regularisatie toe te staan of te weigeren: zij moeten hun appreciatiemogelijkheid behouden en het is hun in die zin volstrekt toegelaten om de instructies verder toe te passen, zoals ze dat ook aangekondigd hebben in de besprekingen met Kruispunt Migratie Immigratie.

Zowel het kabinet De Block als de directie van DVZ lieten recent aan het Kruispunt M-I weten dat de criteria van de instructie nog steeds gelden voor wie eraan voldoet. Dat blijkt ook uit de positieve beslissingen die nog genomen worden. Wie voldoet aan de criteria van 1 9/7/2009 mag blijven vertrouwen dat deze worden toegepast, tot wanneer de regering eventueel een ander beleid zou meedelen: dat volgt uit het vertrouwensbeginsel en het behoorlijk bestuur.

Ook aanvragen waarvan de DVZ oordeelt dat ze niet aan de criteria van de instructies voldoen, moeten op hun waarde beoordeeld en gemotiveerd worden. Het zagezegd niet voldoen aan de criteria van de instructies is op zichzelf geen voldoende reden om een aanvraag af te wijzen. Meer nog, het zagezegd niet voldoen aan de criteria van de instructies, moet ook met zo veel woorden uitgelegd en gemotiveerd worden teneinde willekeur te vermijden.

De criteria van de instructies enkel toepassen op de aanvragen waarvan de DVZ oordeelt dat ze positief moeten worden afgesloten, heeft tot gevolg dat er nog weinig controle mogelijk is op het beleid van de DVZ aangezien de positieve beslissingen niet gemotiveerd worden. Enige controle op het correct en gelijk toepassen van de criteria van de instructies wordt hierdoor onmogelijk. In de negatieve beslissingen staat immers dat de criteria van de instructies niet meer van toepassing zijn. Samengevat gelden de criteria uit de instructie dus nog wel als positieve criteria, maar niet meer als negatieve criteria.

Deze gang van zaken maakt het onmogelijk voor verzoekster om de echte redenen van de bestreden beslissing te kennen. Er is immers geen enkele controle mogelijk omdat de formele motivering verschilt van de werkelijke motivering. Deze laatste bestaat erin dat de DVZ geoordeeld heeft (zonder dat zo te stellen en zonder dat wij te weten komen waarom) dat verzoekster niet valt onder de voorwaarden van de vernietigde instructies. Deze werkwijze is een manifeste schending van de formele motiveringsplicht die vereist dat de administratie haar beslissingen steunt op kenbare en te controleren motieven.

Het is kennelijk onredelijk en het getuigt van een totale willekeur in hoofde van de Dienst Vreemdelingenzaken om, nu er is aangetoond dat verzoekster voldoet aan de criteria van de instructies, nogmaals een negatieve beslissing te nemen.

Zie: (<http://www.kruispuntmi.be/vreemdelinaenrecht/detailnieuwsbr.aspx?id=-16230#2>)

Gelet op de gedane toezeggingen, uittalingen en het gewekte vertrouwen van de overheid door haarzelf beschaamd zijn en de opgewekte gerechtvaardigde verwachtingen van verzoekster niet gehonoreerd werden, zijn het rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel geschonden.

Artikel 9 bis, zoals geïnterpreteerd door de instructies d.d. 19.07.2009, wordt geschonden door de bestreden beslissing doordat de Dienst Vreemdelingenzaken op een onzorgvuldige, onredelijke en slecht gemotiveerde manier heeft geweigerd dit artikel en de instructies toe te passen op de situatie van verzoekster.

Ook de materiële motiveringsverplichting is geschonden doordat de motivering betreffende het niet meer toepassen van de instructies niet afdoende is, zeker gezien de praktijk wat betreft de instructies tot op heden."

3.5. De verzoekende partij haalt aan dat zij voldoet aan het criterium 2.8 A van de vernietigde instructie en dat de gemachtigde haar duurzame lokale verankering in België niet betwist. Zij bekritiseert het standpunt van de gemachtigde waarin deze stelt dat de instructie van 19 juli 2009 niet meer van toepassing is wegens de vernietiging door de Raad van State. De verzoekende partij baseert zich dienaangaande op de interpretatie van het arrest van de Raad van State van 5 oktober 2011 met nr. 215.571, "*de resultaten van het zogenaamde 'opvolgingscomité regularisatie'*", waarbij zij verwijst naar de website van het Kruispunt Migratie-Integratie (thans het Agentschap Integratie en Inburgering) en de verklaringen van zowel het "*kabinet De Block als de directie van DVZ*" aan het Kruispunt Migratie-Integratie.

De Raad kan enkel vaststellen dat de gemachtigde terecht opmerkt dat de Raad van State de instructie van 19 juli 2009 vernietigde (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Dit vernietigingsarrest werkt erga omnes zodat de instructie niet langer kan worden beschouwd als een geldige bron van recht, waardoor deze in de bestreden beslissing onmogelijk kan worden toegepast. Het betoog van de verzoekende partij dat de criteria van de instructie nog zouden gelden, zolang een aanvraag om verblijfsmachtiging niet wordt afgewezen door uitsluitend naar de instructie te verwijzen en voor zover de gemachtigde binnen zijn discretionaire bevoegdheid handelt, doet aan voorgaande vaststelling geen afbreuk. Door de vernietiging van de instructie van 19 juli 2009 door de Raad van State werd deze instructie met terugwerkende kracht (ex tunc) uit het rechtsverkeer verwijderd, zodanig dat zij wordt geacht nooit te hebben bestaan. Bijgevolg is het geenszins nog mogelijk de toepassing van dit vernietigd instrument aan te voeren, ook al valt het binnen de discretionaire bevoegdheid van de gemachtigde om beleidslijnen voor zichzelf te hanteren.

Wat betreft de stelling dat de toenmalige staatssecretaris in samenwerking met het Kruispunt Migratie-Integratie heeft aangegeven dat de instructie nog zal worden toegepast, dient te worden vastgesteld dat zulke eenzijdige verklaringen geen wettelijke of reglementaire norm, noch een wettelijke rechtsbron uitmaken. In tegenstelling tot wat verzoekende partij lijkt te veronderstellen, primeren de rechterlijke beslissingen op eventuele beleidsrichtlijnen van een staatssecretaris, die werden opgepikt door het Kruispunt Migratie-Integratie. Er dient trouwens te worden benadrukt dat de Raad van State in een later arrest (RvS 10 oktober 2012, nr. 220.932) uitdrukkelijk heeft bevestigd dat de instructie van 19 juli 2009 *“integraal is vernietigd”* en dat de discretionaire bevoegdheid waarover de verwerende partij krachtens artikel 9bis van de Vreemdelingenwet beschikt geen reden vormt *“om zich alsnog op de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te steunen”*. Daarenboven brengt het vertrouwensbeginsel niet met zich mee dat vertrouwen dat zou zijn gewekt door een administratieve praktijk, zou moeten leiden tot het handhaven van een onwettige situatie (RvS 4 maart 2002, nr. 104.270). Er kan immers niet worden aanvaard dat verwerende partij het recht om gebruik te maken van een haar uit kracht van de wet toekomende bevoegdheid zou hebben verloren door gedurende een bepaalde tijd niet de hand aan de wet te hebben gehouden en aanvragen om machtiging tot verblijf die niet wetsconform werden ingediend toch te hebben behandeld (cf. RvS 4 maart 2002, nr. 104.270).

De Raad dient aldus op te merken dat hij niet kan toelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de Vreemdelingenwet worden toegevoegd of vrijstelling wordt verleend van wettelijk vereiste voorwaarden. Dienvolgens vermag de Raad niet te toetsen aan de bedoelde instructie. De verzoekende partij kan uit het al dan niet voldaan zijn aan bepaalde criteria uit voornoemde instructie hetzij het niet toepassen van voornoemde instructie, op zichzelf geen rechtsmiddel putten om tot de onwettigheid van de bestreden beslissing te besluiten (cf. RvS 13 maart 2012, nrs. 218.429, 218.431, 218.432 en 218.434; RvS 17 april 2012, nrs. 218.922 en 218.923; RvS 5 juni 2012, nrs. 219.608, 220.181 en 220.182; RvS 14 juni 2012, nrs. 219.743, 219.744 en 219.745).

In de eerste bestreden beslissing wordt op correcte wijze gesteld dat de genoemde instructie nietig werd verklaard door de Raad van State. Deze nietigverklaring houdt zoals gesteld in dat de instructie met terugwerkende kracht uit het rechtsverkeer is verwijderd en wordt geacht nooit te hebben bestaan. Bijgevolg heeft de verwerende partij in de eerste bestreden beslissing, in antwoord op de vraag van de verzoekende partij om toepassing te maken van de criteria vervat in de instructie, op correcte wijze aangegeven dat deze criteria als dusdanig niet meer van toepassing zijn. Een juridisch onjuiste analyse of een onzorgvuldige beoordeling blijkt aldus niet. Het is evenmin kennelijk onredelijk van de gemachtigde om vast te stellen dat de verzoekende partij zich niet kan beroepen op de vernietigde instructie van 19 juli 2009. De gemachtigde stelde geenszins dat situaties zoals omschreven in de vernietigde instructie geen aanleiding kunnen geven tot een verblijfsmachtiging, doch vrijwaarde aldus net zijn discretionaire bevoegdheid die inhoudt dat elke aanvraag op zijn eigen merites dient te worden beoordeeld.

De verzoekende partij voert tevens aan dat de motivering in kwestie een schending uitmaakt van het rechtszekerheidsbeginsel. De Raad merkt op dat het rechtszekerheidsbeginsel is gediend met een strikte toepassing van de duidelijke bepalingen van de Vreemdelingenwet en het respecteren van het feit dat de wetgever in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet geen criteria heeft voorzien waaraan de aanvraag om machtiging tot verblijf moet voldoen om gegrond te worden verklaard noch criteria die ertoe leiden de aanvraag ongegrond te verklaren. In casu is er evenmin sprake van willekeur daar de aanvraag van de verzoekende partij door de gemachtigde overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet op zijn eigen merites werd beoordeeld, zoals blijkt uit hetgeen vooraf gaat.

De beschouwingen van verzoekende partij laten dan ook niet toe te concluderen dat de gemachtigde, door in zijn beslissing te stellen dat de instructie van 19 juli 2009 niet meer van toepassing is, het rechtszekerheidsbeginsel of het vertrouwensbeginsel heeft geschonden. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel, die kadert in hetzelfde betoog, kan, gelet op het voorgaande, evenmin worden aangenomen.

Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de eerste bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan de verzoekende partij ook niet worden gevolgd waar zij stelt dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Ten slotte haalt verzoekende partij nog aan dat de bestreden beslissing een schending inhoudt van de formele motiveringsplicht, nu haar aanvraag om verblijfsmachtiging in wezen ongegrond werd verklaard omdat zij niet voldoet aan de voormelde instructie, terwijl in de eerste bestreden beslissing enkel wordt vermeld dat de criteria uit deze instructie niet meer van toepassing zijn omdat de instructie werd vernietigd door de Raad van State. De *“werkelijke motivering”*, met name de redenen waarom niet is voldaan aan het criterium waarop zij haar aanvraag om verblijfsmachtiging heeft gesteund, wordt niet weergegeven in de eerste bestreden beslissing. Dienaangaande kan de Raad enkel nogmaals vaststellen dat uit de motieven van deze beslissing blijkt dat de aanvraag van de verzoekende partij door de gemachtigde overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet op zijn eigen merites werd beoordeeld. Uit een vergelijking van de elementen die in de aanvraag om verblijfsmachtiging werden aangehaald en de eerste bestreden beslissing, blijkt dat de gemachtigde in zijn beslissing uitdrukkelijk heeft gemotiveerd waarom al deze elementen geen grond voor regularisatie vormen (zie ook punt 3.2.). Op deze concrete motieven wordt niet ingegaan in het middel. Verzoekende partij beperkt zich tot het uiten van een loutere bewering dat de eerste bestreden beslissing werd genomen op grond van motieven die niet in deze beslissing worden weergegeven, hetgeen niet strookt met de inhoud van de eerste bestreden beslissing. Zij toont hiermee niet aan dat de formele motiveringsplicht werd geschonden.

Het tweede middel is ongegrond.

3.6. In een derde middelt, dat eveneens is gericht tegen de eerste bestreden beslissing, voert de verzoekende partij de schending aan van het gelijkheidsbeginsel, zoals bepaald in artikel 11 van de Grondwet en artikel 14 van het EVRM.

Het derde middel gaat als volgt:

“1. De regelgeving

Het principe van gelijkheid en non-discriminatie wordt traditioneel als volgt omschreven door het Grondwettelijk Hof:

De grondwettelijke regels van gelijkheid en non-discriminatie sluiten niet uit dat een verschillende behandeling tussen de categorieën van personen ingesteld wordt voor zover ze berust op een objectief critérium en ze op redelijke wijze gerechtvaardigd is. Dezelfde regels verzetten zich overigens tegen een identieke behandeling, zonder enige redelijke rechtvaardiging, van categorieën van personen die zich in situaties bevinden die inzake de maatregel in kwestie essentieel verschillend zijn. Het bestaan van een dergelijke rechtvaardiging dient te worden beoordeeld rekening houdend met het doel en de effecten van de bekritiseerde maatregel alsook met de aard van de principes in kwestie. Het gelijkheidsbeginsel wordt geschonden wanneer vastgesteld wordt dat er geen redelijke en evenredige verhouding bestaat tussen de aangewende middelen en het beoogde doel”.

(eigen onderlijning in citaat)

Indien gelijkaardige gevallen op een verschillende manier behandeld worden is er dus een schending van het gelijkheidsbeginsel, tenzij er een objectieve en redelijke verantwoording bestaat voor het verschil in de behandeling.

Er moet minstens gemotiveerd worden waarom er een verschillende behandeling toegepast wordt.

De Raad van State noteerde in een arrest nr. 155.996 van 8 maart 2006 het volgende:

Omwille van het gelijkheidsbeginsel en het verbod van willekeur, moeten de beslissingen van de verwerende partij in beginsel een zekere continuïteit vertonen. Als op korte tijd in min of meer gelijkaardige dossiers anders wordt beslist, moet uit de motivering van de afwijkende beslissing of uit het dossier blijken dat de gewijzigde opvatting volgt uit een nieuw onderzoek van de gegevens van de regularisatieaanvraag. De verwerende partij toont niet aan dat dit te dezen het geval is. Het middel is gegrond.”

2. Bespreking in concreto

Verzoekster verwijst naar de zovele dossiers van personen die al jaren in België verblijven, al of niet asiel hebben aangevraagd, al of niet een of enkele regularisatieaanvragen hebben ingediend vanuit illegaal verblijf en zich intussen goed geïntegreerd hebben in de Belgische samenleving en waarin wel een positieve beslissing werd genomen n.a.v. hun aanvraag op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet en de instructies d.d. 19.07.2009.

De cijfers van het aantal personen dat geregulariseerd werd op basis van de instructies werden door verwerende partij zelf vrij gegeven. Tot voor kort werden er dagelijks tientallen dossiers positief afgesloten.

Aanvragers die geluk hadden dat hun dossier sneller werd behandeld dan een ander dossier kregen een positief antwoord. Verzoekster kan geregulariseerd worden op basis van de instructies maar wordt toch niet geregulariseerd omdat de instructies, dixit de bestreden beslissing, ineens niet meer van toepassing zouden zijn.

Verzoekster werd dus op een verschillende manier behandeld dan de personen wiens verblijf geregulariseerd werd op basis van de instructies zonder dat deze verschillende behandeling objectief en redelijk kan worden verantwoord.

Het gelijkheidsbeginsel is dan ook geschonden.”

3.7. Waar de verzoekende partij er zich over beklaagt dat in haar geval geen toepassing wordt gemaakt van de criteria van de instructie van 19 juli 2009, dient de Raad wederom op te merken dat hij niet kan toelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de Vreemdelingenwet worden toegevoegd of vrijstelling wordt verleend van wettelijk vereiste voorwaarden. Dienvolgens vermag de Raad niet te toetsen aan de bedoelde instructie. Hieruit kan geen rechtsmiddel worden geput om tot de onwettigheid van de bestreden beslissing te besluiten (cf. RvS 13 maart 2012, nrs. 218.429, 218.431, 218.432 en 218.434; RvS 17 april 2012, nrs. 218.922 en 218.923; RvS 5 juni 2012, nrs. 219.608, 220.181 en 220.182; RvS 14 juni 2012, nrs. 219.743, 219.744 en 219.745).

Het gegeven dat de gemachtigde in het verleden beslissingen nam waarbij toepassing werd gemaakt van de instructie van 19 juli 2009 impliceert niet dat zijn in de eerste bestreden beslissing verwoorde standpunt incorrect is. Het gegeven dat hij zelfs nadat de Raad van State de instructie van 19 juli 2009 vernietigde nog beslissingen nam op basis van deze instructie vormt op zich ook geen reden om te oordelen dat in casu de eerste bestreden beslissing niet op correcte gronden werd genomen.

Een schending van het gelijkheidsbeginsel blijkt niet, nu verzoekende partij in gebreke blijft met feitelijke en concrete gegevens aan te tonen dat gelijke gevallen ongelijk werden behandeld (RvS 16 september 2002, nr. 110.245). De Raad merkt daarenboven op dat, zelfs indien zou mogen worden aangenomen dat in een andere ‘gelijkaardige zaak’ de aanvraag tot een positieve beslissing leidde op grond van de vernietigde instructie, deze praktijk echter contra legem zou zijn. Er kan geen beroep worden gedaan op het gelijkheidsbeginsel om een onwettige toestand te verantwoorden of te bestendigen (RvS 3 april 2002, nr. 105.380). Bovendien verhindert het gelijkheidsbeginsel een verschillende behandeling niet, mits dit verschil berust op een objectief criterium en redelijk verantwoord is (RvS 28 september 2005, nr. 149.482).

3.8. In de mate waarin het de bedoeling is van verzoekende partij om de Raad ertoe te bewegen een vernietigde instructie te toetsen aan artikel 11 van de Grondwet is het middel onontvankelijk. Het Grondwettelijk Hof is exclusief bevoegd om te oordelen of wetkrachtige normen in overeenstemming zijn met de Grondwet. De Raad is derhalve, gelet op de door de wetgever voorziene beperking van zijn rechtsmacht die op algemene wijze is geregeld in artikel 39/1 van de Vreemdelingenwet, niet bevoegd om uitspraak te doen over een schending van artikel 11 van de Grondwet (cf. RvS 23 februari 2000, nr. 85.592; RvS 23 juni 2004, nr. 132.916).

3.9. Artikel 14 van het EVRM luidt als volgt:

“Het genot van de rechten en vrijheden die in dit Verdrag zijn vermeld, moet worden verzekerd zonder enig onderscheid op welke grond ook, zoals geslacht, ras, kleur, taal, godsdienst, politieke of andere mening, nationale of maatschappelijke afkomst, het behoren tot een nationale minderheid, vermogen, geboorte of andere status.”

Daargelaten het gegeven dat artikel 14 van het EVRM geen algemene bepaling inzake gelijkheid voor de wet omvat en dat de schending van dit artikel, gelet op de inhoud en het doel van de rechtsregel, enkel dienstig kan worden aangevoerd in combinatie met een van de andere rechten of vrijheden vermeld in voormeld Verdrag, brengt verzoekende partij geen enkel concreet gegeven aan waaruit zou blijken dat zij omwille van één van deze redenen door de bestreden beslissing wordt gediscrimineerd. Een schending van artikel 14 van het EVRM wordt dan ook niet aangetoond.

Het derde middel is, in zoverre ontvankelijk, ongegrond.

3.10. In een vierde middel, dat eveneens enkel is gericht tegen de eerste bestreden beslissing, haalt verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het EVRM.

Het vierde middel wordt in het verzoekschrift weergegeven als volgt:

"1. De regelgeving

Artikel 8, lid 1 E.V.R.M. stelt: "Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van en/g openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht; dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer Staten beslissen over te gaan tot de verwijdering van een vreemdeling, dienen ze rekening te houden met de negatieve en positieve verplichtingen vervat in artikel 8 EVRM.

Een verwijdering kan immers leiden tot een verscheuring van de familiale relaties die de vreemdeling in de Staat van verblijf heeft of minstens zijn relaties met andere personen of met zijn sociale omgeving beïnvloeden en op die manier tussenkomen in zijn privé-leven.

Staten dienen dus voldoende voorzichtig te zijn en beletten dat ze hun positieve verplichting, tot bescherming van het privé- en gezinsleven van de betrokken vreemdeling, miskennen.

2. Bespreking in concreto

De bestreden beslissing wordt op dit punt als volgt gemotiveerd :

"Betrokkene beroept zich op het feit dat ze verblijft bij haar Belgische zus, Z. B. (...) en ook contact heeft met een nicht langs moeders zijde, mevrouw F. A. (...). Wat dit laatste element betreft; betrokkene geeft niet aan waarom het feit dat ze een nicht in België heeft, met wie ze contact heeft; een grond tot regularisatie zou zijn. Dit werd dan ook niet haar voordeel werd weerhouden. De zus van betrokkene is in België sinds 1996. Betrokkene zou sinds 2002 in België verblijven. Ze heeft dus meer dan 15 jaar gescheiden geleefd van haar zus. Bovendien heeft betrokkene nooit legaal verblijf in België gehad, en is de gezinsband waar ze zich nu op beroep tot stand gekomen tijdens illegaal verblijf. Betrokkene heeft vanaf het begin van haar familiebezoek in België er dan ook rekening mee moeten houden dat ze zou moeten terugkeren naar haar land van herkomst. Het feit dat ze in 2006 plannen heeft gehad om te huwen, doet hier niets aan af. Ze kan zich bijgevolg niet dienstig beroepen op art.8 EVRM en is het feit dat ze familieleden heeft met de Belgische nationaliteit geen grond voor regularisatie"

Zoals verzoekster reeds in haar aanvraag heeft uitgelegd, behoort ze tot het kerngezin van haar zuster. Zij vormen een gezin volgens artikel 8 E.V.R.M.

Bovendien zorgt zij inderdaad voor de vier kinderen van haar zus, waaronder een zwaar gehandicapt kind. Zelfs indien de zus van verzoekster een beroep zou kunnen doen op diverse diensten, gaat de tegenpartij in de bestreden beslissing niet in op de kern van de zaak, met name het feit dat verzoekster werkelijk deel uitmaakt van het gezin en door de kinderen als een tweede moeder wordt beschouwd.

Verzoekster heeft dus wel degelijk een gezinsleven.

Een inmenging in haar gezinsleven is overeenkomstig artikel 8§2 EVRM enkel toegelaten voor zover zij een maatregel uitmaakt die in een democratische samenleving noodzakelijk is voor de bescherming van de openbare orde en voor het voorkomen van strafrechtelijke inbreuken. Dit critérium van noodzakelijkheid impliceert dat de inmenging zou gegrond zijn op een dringende sociale behoefte en in verhouding zou staan met het nagestreefte legitieme doel.

Om in overeenstemming te zijn met het EVRM dient de betrokken maatregel dus niet verder te gaan dan hetgeen noodzakelijk is in een democratische samenleving ter verwezenlijking van het nagestreefte legitieme doel. De betrokken overheid dient steeds een proportionaliteitstoets uit te oefenen.

Dit werd o.a. onderstreept in een arrest van de Raad van State dd. 30 oktober 2002, nr. 1 12.059:

"Il incombe à l'autorité de montrer qu'elle a eu le souci de ménager un juste équilibre entre le but visé et la gravité de l'atteinte au droit du requérant au respect de sa vie privée et familiale. Considérant qu'en espèce, la motivation lacunaire et stéréotypée de la décision attaquée ne démontre pas qu'une vérification quelconque aurait été effectuée par la partie adverse quant à la nécessaire recherche d'un équilibre ou d'une élémentaire proportion entre les droits du requérant et l'intérêt de la sécurité nationale ou de l'ordre public; (...) la décision d'irrecevabilité n'expose pas en quoi l'ingérence dans la vie familiale du demandeur - vie familiale que la partie adverse ne met pas en cause — constitue, en l'espèce, une mesure qui, dans une société démocratique, est nécessaire à la sécurité nationale, à la sûreté publique, au bien-être économique du pays, à la défense de l'ordre et à la prévention des infractions pénales, à la protection de la santé ou de la morale, ou encore à la protection des droits et libertés d'autrui."

Geen enkel element in verzoeksters dossier verantwoorden een inmenging in haar gezinsleven.

Bovendien heeft de tegenpartij geen enkele belangenafweging doorgevoerd terwijl artikel 8§2 EVRM duidelijk vereist dat er een redelijke verhouding tussen de ernst van de beperking op het mensenrecht enerzijds, en de zwaarte van het belang van de legitieme doelstelling anderzijds wordt doorgevoerd.

De ingeroepen elementen bewijzen onomstotelijk de integratie en de lokale verankering van verzoekster in onze samenleving en het bestaan van een privé-leven in België. Het gezins- en privé-leven van verzoekster dient te worden gerespecteerd."

3.11. Verzoekende partij benadrukt dat zij behoort tot het "kerngezin" van haar zus in België, dit is laatstgenoemde en haar vier kinderen, voor wie zij zorgt. Zelfs indien haar zus in verband met de zorg voor haar zwaar gehandicapt kind een beroep zou kunnen doen op diverse diensten, diende de gemachtigde in de bestreden beslissing in te gaan op de kern van de zaak, met name dat verzoekster een gezin vormt met voormelde personen. Eveneens wordt aangehaald dat de ingeroepen elementen onomstotelijk de integratie en de lokale verankering van verzoekende partij en het bestaan van een privéleven in België bewijzen.

Verzoekende partij komt tot de vaststelling dat geen enkel element in haar dossier een inmenging in haar privé- en gezinsleven overeenkomstig artikel 8, § 2 van het EVRM kan verantwoorden. Bovendien heeft de gemachtigde geen enkele belangenafweging in die zin doorgevoerd.

3.12. Uit de eerste bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde in het kader van het gegrondheids-onderzoek rekening heeft gehouden met elementen die deel uitmaken van het privéleven van verzoekende partij en oordeelt als volgt: *"Wat de lokale verankering van betrokkene betreft - ze zou goed Frans spreken, ze is werkbereid, heeft sociale en familiale banden, en ze legt getuigenverklaringen en een huwelijksverklaring uit 2006 voor- dient er opgemerkt te worden dat dit geen grond tot regularisatie kan vormen. Betrokkene zou sinds 2002 in België verblijven. Echter, zij heeft pas op 23.07.2008 haar eerste verblijfsaanvraag, op grond van art. 9bis, ingediend. Ze had op 15.11.2005 een bevel gekregen om het grondgebied te verlaten, alsook op 14.04.2009. Betrokkene heeft hier geen gevolg aan gegeven. Ze heeft zich dus bewust genesteld in illegaal verblijf, zodat de integratie waar ze zich op beroept aan haar zelf toe te schrijven is."*

Voorts heeft de gemachtigde ook rekening gehouden met het door verzoekende partij aangehaalde gezinsleven en geoordeeld als volgt: *"Betrokkene beroept zich op het feit dat ze verblijft bij haar Belgische zus, Z. B. (...) en ook contact heeft met een nicht langs moeders zijde, mevrouw F. A. (...). Wat dit laatste element betreft; betrokkene geeft niet aan waarom het feit dat ze een nicht in België heeft, met wie ze contact heeft, een grond tot regularisatie zou zijn. Dit werd dan ook niet haar voordeel werd weerhouden. De zus van betrokkene is in België sinds 1996. Betrokkene zou sinds 2002 in België verblijven. Ze heeft dus meer dan 15 jaar gescheiden geleefd van haar zus. Bovendien heeft betrokkene nooit legaal verblijf in België gehad, en is de gezinsband waar ze zich nu op beroept tot stand gekomen tijdens illegaal verblijf. Betrokkene heeft vanaf het begin van haar familiebezoek in België er dan ook rekening mee moeten houden dat ze zou moeten terugkeren naar haar land van herkomst. Het feit dat ze in 2006 plannen heeft gehad om te huwen, doet hier niets aan af. Ze kan zich bijgevolg niet dienstig beroepen op art. 8 EVRM, en is het feit dat ze familieleden heeft met de Belgische nationaliteit geen grond voor regularisatie. Ook stelt betrokkene dat ze als een tweede moeder zorg draagt over de vier kinderen van haar zus, waaronder een zwaar gehandicapt kind. Echter, dit element is geen grond voor regularisatie, daar betrokkene geen medisch attest voorlegt waaruit blijkt dat het gehandicapte kind van haar zus mantelzorg zou nodig hebben. Indien dit echter toch zou blijken, kan mevrouw Z. B. (...) een beroep doen op diverse diensten die thuisverpleging aanbieden. Ook voor de opvang van haar kinderen kan mevrouw Z. B. (...) een beroep doen op diverse diensten."*

3.13. Artikel 8 van het EVRM omvat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven is niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan

evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43). De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De Staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet onderzocht worden in het licht van de vraag of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating tot binnenkomst en/of verblijf heeft verzocht, dan wel of het gaat om een weigering van een voortgezet verblijf.

Aangezien verzoekende partij een aanvraag om verblijfsmachtiging indiende en er haar geen bestaand verblijfsrecht werd ontnomen, betreft het in casu een situatie van eerste toelating. In tegenstelling tot wat de verzoekende partij betoogt, gebeurt er in een situatie van eerste toelating geen toetsing aan de hand van artikel 8, tweede lid van het EVRM, maar moet worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied te laten blijven zodat hij zijn recht op gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut v. Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, § 38). Daarbij moet een afweging worden gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de deze belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden moeten hierbij kenbaar worden betrokken.

De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106-107). In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde.

Een andere belangrijke overweging is of het gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van een van hen er toe leidt dat het voortbestaan van het gezins- en privéleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 108).

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat hij na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of zij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins-/privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging

doorvoeren, doch kan hij enkel nagaan of het bestuur niet op een kennelijk onredelijke wijze of in strijd met de voorhanden zijnde feitelijke gegevens van de zaak tot de bestreden beslissing is gekomen (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900 en RvS 3 februari 2016, nr. 11.784 (c)).

Daarbij moet worden benadrukt dat wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, het in de eerste plaats haar taak is om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze aan te tonen hoe de bestreden beslissing het gezins- en privéleven heeft geschonden.

Verzoekende partij benadrukt dat zij wel degelijk een gezinsleven heeft in België met haar zus en vier kinderen en dat zij een privéleven heeft in België, waarbij zij verwijst naar haar "*integratie en lokale verankering*" in België. De Raad stelt vast dat uit de bestreden beslissing blijkt dat deze feiten en omstandigheden op kenbare wijze in de bestreden beslissing werden betrokken.

Verzoekende partij haalt verder aan dat omtrent het privé- en gezinsleven geen enkele belangenafweging werd gemaakt in de bestreden beslissing in de zin van artikel 8, tweede lid van het EVRM.

Uit de eerste bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde het privé- en gezinsleven van verzoekende partij op kenbare wijze heeft afgewogen tegen de belangen van de Belgische staat, die erin bestaan de verblijfsreglementering te doen naleven. Daarbij motiveert de gemachtigde dat 1) verzoekende partij zich bewust heeft genesteld in illegaal verblijf zodat de integratie waarop zij zich beroept aan zichzelf toe te schrijven is; dat verzoekende partij meer dan 15 jaar gescheiden heeft geleefd van haar zus en dat de gezinsband waarop zij zich nu beroept is tot stand gekomen tijdens illegaal verblijf – een feit waarvan verzoekende partij zich bewust had moeten zijn; en 2) dat niet wordt aangetoond dat het gehandicapte kind van haar zus mantelzorg nodig heeft en dat desgevallend haar zus ook een beroep kan doen op thuisverpleging alsook op opvangdiensten voor haar andere kinderen. Op grond van deze motieven die deel uitmaken van de belangenafweging, besluit de gemachtigde om de aanvraag tot verblijfsmachtiging ongegrond te verklaren.

Met haar summiere en algemene betoog betwist noch weerlegt de verzoekende partij deze concrete motieven. Bijgevolg toont verzoekende partij niet aan dat het bestuur niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze tot zijn beoordeling is gekomen. Derhalve toont zij evenmin aan dat de gemaakte afweging disproportioneel is.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt dan ook niet aangetoond.

Het vierde middel is ongegrond.

3.14. Uit het bovenstaande blijkt dat geen middel wordt aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing. Er wordt verder geen middel aangehaald tegen het bestreden bevel, zodat deze beslissing gehandhaafd blijft.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig april tweeduizend zeventien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES